

Його батько малим

Панас Мирний

Його батько малим
Цілував і пестив,
Кучеряву головоньку гладив
І казав йому так:
“Будь ти, сину, козак,
Не забудь ти моєї поради.
Невелика вона
Та ще, може, хто зна,
На весь вік тобі стане уволю.
Поки виростеш – вчись,
А як виріс – трудись
І не ремствуй, мій сину, на долю.
Про добро людям дбай,
У нужді помагай,
Не цурайся своєї родини.
І не пнися в пани,
Бо нещирі вони,
Й не добудеш тим щастя, мій сину.
Не в хоромах його
Зародилось зерно,
Не в достатках воно розцвітає,
А у чеснім житті
Та мозольнім труді...
Про це, сину, небагато хто знає”.